

מסמך 165

מסמך 165

תחילת המשימה בפראה

ביום שלישי ה-3 בינואר, שנת 30 לספירה, כינס אבנר את עמיתיו והנחה אותם לקראת שילוחם למשימתם בכל הערים והכפרים של פראה. אבנר עמד בעבר בראש שנים-עשר שליחיו של יוחנן, וכן היה לפניו נזיר וראש לנזירי עין-גדי, ואילו כעת הוא עמד בראש קבוצת שבעים שליחי המלכות. המשימה הזו בפראה נמשכה כמעט שלושה חודשים והיוותה את הסעד האחרון של המאסטר. מהפעילויות האלה המשיך ישוע ישירות אל ירושלים על-מנת לעמוד בחווייתו האחרונה בגוף. השבעים – שישוע ושנים-עשר השליחים סייעו בידם מעת לעת – פעלו בערים ובעיירות הבאות ובכחמישים כפרים נוספים: צפון, גדרה, מקד, ארבלה, רמת, עדרי, בוסרה, כספין, מצפה, ג'רש, רגבה, סוכות, אמתוס, אדם, פנואל, קפיטוליאס, דיון, חטיטא, גדה, פילדלפיה, נבח, גלעד, בית נמרא, צור, אלעלה, בית רמתה, חשבון, לשה, בית פעור, שיטים, שבמה, מדבה, בית מעון, רבה וערוער.

במהלך המסע הזה בפראה, נטל סגל הנשים – אשר מנה כעת שישים-ושתיים חברות – את רוב מלאכת הסעד לחולים. הייתה זו תקופת התפתחותם הסופית של היבטיה הרוחניים הגבוהים יותר של בשורת המלכות, ובשל כך היא נעדרה מעשי-פלא כלשהם. שום אזור אחר של פלשתינה לא טופל ביסודיות כזו על-ידי שליחיו ותלמידיו של ישוע, ובשום אזור אחר לא התקבלה תורתו של המאסטר באופן טוב יותר על-ידי שדרות האזרחים הגבוהות יותר.

בעת הזאת היו תושבי פראה מורכבים בחלוקה שווה בערך בין יהודים לגויים, זאת מכיוון שבאופן כללי היהודים סולקו מהאזורים הללו בימי יהודה המכבי. פראה הייתה החבל היפה והציורי ביותר בכל רחבי פלשתינה, ושמה הנפוץ בקרב היהודים היה "עבר הירדן".

במהלך התקופה הזו חילק ישוע את זמנו בין המחנה בפלה לבין מסעות עם שנים-עשר השליחים לשם סיוע לשבעים בערים השונות שבהם הם לימדו והטיפו. תחת הנחיתו של אבנר, הטבילו השבעים את כל המאמינים, אף כי ישוע לא הנחה אותם לעשות כך.

1. במחנה בפלה

עד למחצית חודש ינואר, למעלה מאלף-ומאתיים איש נקבצו במחנה בפלה, וכאשר ישוע שהה במחנה, הוא לימד את הקהל לפחות פעם ביום, על-פי-רוב בשעה תשע בבוקר, אלא אם כן הגשם מנע זאת. פטרוס ויתר השליחים לימדו את ההמונים בכל אחר-צהריים. את הערבים הקדיש ישוע למפגשי השאלות והתשובות הרגילים עם השנים-עשר ועם התלמידים המתקדמים. בקבוצות הערב נכחו כחמישים איש בממוצע.

עד למחצית חודש מרץ, הזמן שבו שישוע יצא לכיוון ירושלים, מעל לארבעת-אלפים איש האזינו להטפות הבוקר של ישוע או של פטרוס. המאסטר בחר לסיים את עבודתו על-פני האדמה כאשר העניין במסר שלו הגיע לשיאו, שיאו של שלב ההתפתחות השני, הבלתי-פלאי, של המלכות. ואף כי כשלושה-רבעים מקרב ההמון היו מחפשי אמת, נכחו שם גם פרושים רבים מירושלים וממקומות אחרים, כמו גם ספקנים ופקפקנים רבים.

ישוע ושנים-עשר השליחים הקדישו חלק ניכר מזמנם להמונים אשר נקבצו במחנה בפלה. השנים-עשר עסקו אך מעט, אם בכלל, בעבודת השדה, ויצאו רק מעת לעת עם ישוע לבקר את עמיתיו של אבנר. אבנר הכיר היטב את פראה, משום שבה התרכזו מרבית עבודתו של המאסטר הקודם

שלו, יוחנן המטביל. לאחר שאבנר והשבעים יצאו להתחיל במשימה בפראה, הם מעולם לא שבו שוב למחנה בפלה.

2. הדרשה על הרועה הטוב

עם תום חג החנוכה, כאשר ישוע נס צפונה הרחק מתחום שלטונם של מנהיגי היהודים, עקבה אחריו אל פלה חבורה בת שלוש-מאות ירושלמים, פרושים ואחרים; ובנוכחות המורים והמנהיגים היהודיים הללו, כמו גם בנוכחות שנים-עשר השליחים, נשא ישוע את הדרשה על "הרועה הטוב". לאחר שיחה בלתי-רשמית בת כחצי שעה, דיבר ישוע אל קבוצה של כמאה מאזינים, וכך אמר:

"בלילה הזה דברים רבים לי אליכם, ומכיוון שרבים מכם הינם תלמידיי, ואילו אחדים מכם הנכם אויביי המושבעים, אציג את השיעור בצורת משל, וכך כל אחד מכם יוכל לקחת לעצמו את אשר לבו יקבל.

"מצויים כאן הלילה כאלה אשר מוכנים למות למעני ולמען בשורת המלכות, ואחדים מהם אכן יציעו את עצמם כך בשנים לבוא; אך מצויים בכם גם אחדים המשועבדים למסורת, אשר עקבו אחרי לכאן מירושלים, ואשר יחד עם מנהיגיהם החשוכים והלוקים-באשליות, מבקשים להמית את בן האדם. החיים שאותם אני חי כיום בגוף בשר ודם ישפטו את אלה גם את אלה, את הרועים האמיתיים ואת הרועים הכוזבים. אילו היו הרועים הכוזבים עיוורים, לא היה בזה משום חטא, אך הנכם טוענים כי אתם רואים; אתם מעידים על עצמכם כמורים בישראל; ומשום כך, חטאכם קם ועומד עליכם.

"בעתות סכנה מקבץ הרועה הטוב את צאנו למכלאה מדי לילה. וכשעולה הבוקר, הרועה נכנס למכלאה דרך הדלת, וכאשר הוא קורא לצאן בקולו, הצאן יודעות את קולו. כל רועה אשר נכנס למכלאה שלא דרך הדלת, אינו אלא גנב ושוודד. הרועה האמיתי נכנס למכלאה לאחר שהשוער פתח בפניו את השער, וצאנו, אשר יודעות את קולו, יוצאות לפקודתו; וכאשר תצאנה הצאן, הולך הרועה האמיתי לפניהן; הוא מוביל והן הולכות אחריו. הצאן הולכות אחריו לפי שהן מכירות את קולו; הן לא תלכנה אחר זר. הן תנסנה מפני הזר, מפני שהן לא תדענה את קולו. ההמון אשר נקבץ כאן היום הוא כעדר ללא רועה, אך כאשר נדבר אליהם, הם יכירו את קול הרועה וילכו אחריו; לכל הפחות, אלה אשר רעבים וצמאים לאמת ולצדק יעשו כן. כמה מכם אינכם צאן מרעיתי; אינכם מכירים את קולי ואינכם הולכים אחרי. ומכיוון שהנכם רועים כוזבים, הצאן לא מכירות את קולכם ולא תלכנה אחריכם."

וכאשר ישוע סיים לספר את המשל, איש לא שאל אותו כל שאלה. לאחר זמן מה הוא החל לדבר שוב ולדון במשל:

"אלה מכם אשר ירעו את צאן אבי חייבים לא רק להיות מנהיגים ראויים, אלא גם להזין את הצאן במזון טוב; אינכם רועים אמיתיים, אלא אם כן תוליכו את הצאן אל נאות דשא ואל מי מנוחות.

"וכעת, כדי שכמה מכם לא יבינו את המשל בקלות יתרה, הנני מצהיר כי אני הן הדלת אל צאן האב, ובה בעת הן הרועה האמיתי של צאן אבי. ייכשל כל רועה אשר יבקש לבוא בשערי המכלאה בלעדי, והצאן לא תשמענה בקולו. אני, יחד עם כל אלה אשר סועדים עמי, הנני השער. כל נשמה הבאה בשערי נתיב הנצח בדרך אשר יצרתי וציוויתי, תיגאל ותוכל להמשיך עד אשר תגיע אל נאות הדשא של פרדיס.

"אבל אני הנני גם הרועה האמיתי אשר מוכן להקריב את חייו למען צאנו. הגנב לא יבוא, כי אם לגנוב ולהרוג ולאבד; ואני באתי להביא להם חיים ומלא ספקם. והשכיר אשר לא רעה הוא, והצאן

לא צאנו, הוא יראה כי בא הזאב ועזב את הצאן ונס, והזאב יחטוף והפיץ את הצאן. אך הרועה האמיתי לא ינוס עם בוא הזאב; הוא יגן על צאנו ובמקרה הצורך אף ייתן נפשו למענם. אמן, אמן אומר לכם, אני הנני הרעה האמיתי, וידעתי את אשר לי ונודעתי לאשר לי. ולא אנוס בשעת סכנה. ואסיים את השירות כמלוא רצון אבי, ולא אנוח את הצאן אשר הפקידו אבי בידי.

"וצאן אחרות יש לי, אשר אינן מן המכלה הזאת, ונכון הדבר לא רק באשר לעולם הזה. וצאן אחרות אלה גם תשמענה את קולי, והבטחתי לאב כי כולן תהיינה לעדר אחד, אחווה אחת של בני האל. ואז תדעו את קולו של רועה אחד, הרועה האמיתי, והכול יכירו באבהותו של האל.

"ותדעו מדוע אוהב אותי אבי ומדוע הפקיד בידי את כל הצאן במחוזות האלה; זאת לפי שהאב יודע שלא אכשל בשמירה על הצאן, שלא אטוש אותן, ואם אדרש – אתן את נפשי בעדם ללא היסוס בשירות כל עדרי הצאן הרבים הללו. אך שימו לב כי אם אתן נפשי – אשוב ואקחה. ואיש לא יקחנה מאתי, כי אם אני מעצמי אתננה. יש בידי לתת אתה, ובידי לשוב ולקחתה. אף כי לא תוכלו להבין את זאת, סמכות שכזו קיבלתי מעם אבי עוד לפני היות העולם הזה."

שליחיו של ישוע התבלבלו לשמע הדברים הללו, תלמידיו הוכו בתדהמה, ואילו הפרושים מירושלים ומסביבותיה הלכו אל תוך הלילה ואמרו, "שד בו, או משגע הוא." ואולם, אחדים מן המורים הירושלמים אמרו: "הוא מדבר מתוך סמכות; ובכלל, מי אי-פעם ראה איש אשר יוכל לפקח עיני עוור מלידה, או לעשות את כל הדברים הנפלאים אשר עשה האדם הזה?"

למחרת, מחצית מן המורים היהודיים הצהירו על אמונתם בישוע, ואילו מחציתם האחרת חזרו מבוהלים אל בתיהם, לירושלים.

3. הדרשה בשבת בפלה

עד לסוף חודש ינואר מנו ההמונים של אחר הצהריים של ימי שבת כמעט שלושת-אלפים איש. ביום שבת ה-28 בינואר נשא ישוע את הדרשה הזכורה לטוב על "אמון ומוכנות רוחנית." לאחר הערות מקדמיות של שמעון פטרוס, אמר המאסטר כך:

"את אשר אמרתי פעמים רבות לשליחיי ולתלמידיי, אכריז כעת בפני ההמון: אף כי רבים מן הפרושים הללו הינם כנים בלבבם וכמה מהם אף מצויים כאן כתלמידיי, היהירו משאור הפרושים, שהינו צביעות אשר נולדה מן השיפוטיות ואשר ניזונה מן השעבוד למסורת. עוד מעט תבינו כולכם את אשר אני אומר. כל מה שכעת סמוי מעיניכם, יתגלה כאשר יסיים בן האדם את משימתו בגוף בשר ודם על-פני האדמה.

"בקרוב, בקרוב מאוד, תצאנה לאור ותוכרזנה באוזני-כל תכניותיהם של אויבינו, הנרקמות כעת בסתר ובחשיכה. אבל לכם, ידידי, אומר כי כאשר יבקשו להשמיד את בן האדם, אל תפחדו מהם. אל תיראו מן הממיתים את הגוף, ואחרי כן אין לאל ידם להרע עוד. אורה אתכם לא להתיירא מפני דבר, לא בשמים ולא בארץ, אלא לשמוח בידיעתכם את זה אשר יכול לגאול אתכם מן החטא כולו ולהציגכם חסרי-רubb למשפט היקום.

"הלא תימכרנה שתי צפרים באסר? ואף כאשר ירפרפו בכנפיהן בבקשן את מזונן, אף אחת מהן לא תתקיים ללא ידיעת האב, מקור החיים כולם. ולשומרות השרפיות, גם שערות ראשכם נמנות בלן. ואם נכון כל זה, מדוע זה תתייראו מזוטות חיי היום-יום? אומר אני לכם: אל תיראו, הנה יקרבתם מצפרים רבות.

מסמך 165

"לכל מי אשר אמיץ דיו להודות באמונה בבשורת לִפְנֵי הָאָדָם, אֹדָה בּוֹ גַם אֲנִי לִפְנֵי הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם; וְאֲשֶׁר יִכְחַשׁ בִּידְעִין אֶת אֱמֶת תּוֹרָתִי לִפְנֵי הָאָדָם, תִּתְכַחַשׁ אֵלָיו שׁוֹמֵרֵת הַגּוֹרֵל לִפְנֵי הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם.

"גדפו כרצונכם את בן האדם, וייסלח לכם; אבל המתיימר לגדף את האל, יתקשה למצוא מחילה. אלה המרחיקים לכת ומייחסים בידועין את מעשי האל לכוחות הרשע, אלה הינם המורדים במתכוון הרחוקים מלבקש מחילה על חטאיהם.

"וְכַאֲשֶׁר יָבִיאוּ אֶתְכֶם אֶל-בְּתֵי כְּנִסְיֹת וְלִפְנֵי הַרְשִׁיטֹת וְהַשְׁלִיטִים, אֵל תִּדְאָגוּ אִיךָ תִּצְטַדְּקוּ וּבְמָה תִּצְטַדְּקוּ וּמָה תִּדְבְּרוּ, כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם הוּא יוֹרָה אֶתְכֶם בְּשָׁעָה הַהִיא אֶת הַנֶּכּוֹן לְדַבֵּר בְּזָכוֹת בְּשׁוֹרֵת הַמַּלְכוּת.

"עד מתי תשתהו בגיא ההחלטה? מדוע זה תתלבטו בין שתי הדעות? מדוע שיהודי, או גוי, יהסס לקבל את הבשורות הטובות, את הידיעה כי הוא הינו בן האל הנצחי? כמה זמן יידרש לנו בכדי לשכנע אתכם לקבל בשמחה את מורשתכם הרוחנית? אני באתי אל העולם הזה בכדי לגלות לכם את האב, ובכדי להוביל אתכם אל האב. את החלק הראשון השלמתי, אבל את החלק השני לא אוכל להשלים ללא הסכמתכם; לעולם לא ייאלץ האב אדם לבוא בשערי המלכות. מעולם הייתה לעולם תעמוד זו ההזמנה: וְהִצְמָא יָבֹא, וְהִקְפֹּץ יִיקַח מִיָּם חַיִּים חֲנָם."

וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו, רבים הלכו להיטבל בידי השליחים במי הירדן, בשעה שהוא המשיך להאזין לשאלות הנותרים.

4. חלוקת הירושה

בעת שהשליחים הטבילו מאמינים, שוחח המאסטר עם אלה אשר נותרו מאחור. אז בא אליו אדם צעיר אחד ואמר: "מאסטר, אבי נפטר והוריש לאחי ולי רכוש רב, אבל אחי מסרב לתת לי את החלק אשר שייך לי. האם תוכל לבקש מאחי לחלוק עמי את הירושה?" ישוע התרעם-קמעה על כך שהצעיר החומרני הזה העלה לדיון סוגיה עסקית שכזו; אך הוא התקדם והשתמש בשאלה אשר נשאל בכדי להמשיך וללמד. אמר ישוע: "בן אדם, מי שִׁמְנֵי עֲלִיכֶם לְשֹׁפֵט וְלִמְחַלֵּק? מאיפה קיבלת את הרעיון שאני מתעסק בענייני החומר של העולם?" ואז הוא נפנה אל כלל הנוכחים, ואמר: "רְאוּ וְהִשְׁמְרוּ לָכֶם מִבָּצַע בָּצַע, כִּי חַיֵּי הָאָדָם אֵינָם תְּלוּיִים בְּהִרְבּוֹת קִנְיָנָיו. האושר איננו טמון בכוחו של העושר, והשמחה איננה נובעת מן הקניין. הרכוש, כשהוא לעצמו, איננו מקולל, אבל פעמים רבות תוביל אהבת העושר להתמסרות לדברי העולם ולהתעוורות הנשמה באשר ליופי הרוחני של מציאויות הרוח של מלכות האל אשר בארץ ושל שמחת חיי הנצח אשר בשמים.

"הבה ואספר לכם סיפור. שָׂדֶה אִישׁ עָשִׂיר אֶחָד עָשָׂה תְּבֹאָה הַרְבֵּה. וַיִּחְשַׁב בְּלִבּוֹ הָאִישׁ לֵאמֹר: 'מָה אֶעֱשֶׂה כִּי אֵין לִי מְקוֹם לִאֲסֹף אֶת תְּבֹאֹתַי?' חָשַׁב הָאִישׁ עַל הַבַּעֲיָה וְאָמַר: 'אֶת זֹאת אֶעֱשֶׂה; הִרְסֵי אֶסְמִי וּבְנֵה גְדֻלִּים מֵהֶם, וְאֶכְנֶסֶה שָׁמָּה אֶת-כָּל-יְבוּלֵי וְטוֹב. וְאָמַר לְנַפְשִׁי, נַפְשִׁי, יֵשׁ לְךָ טוֹבָה הַרְבֵּה לְשָׁנִים רַבּוֹת; הַנֶּפֶשׁ, אֲכָלִי, שְׁתִּי וְשִׁישִׁי.'"

"אבל אדם עשיר זה היה גם כסיל. הוא סיפק את צורכי החומר לדעתו ולגופו, אך לא צלח ברכישת אוצרות השמים לשם סיפוק הרוח ולשם גאולת הנשמה. ואפילו אז, הוא לא זכה ליהנות מן האוצרות אשר צבר, שכן באותו הלילה ממש נדרשה ממנו נשמתו. באותו לילה באו שוודים אשר פרצו אל ביתו והרגוהו, ולאחר שבזזו את אסמיו, שרפו את כל אשר נותר. ויורשיו נפלו לכדי מלחמה על הרכוש אשר השוודים הללו הותירו מאחור. אדם זה צבר לעצמו רכוש רב על-פני האדמה, אבל לא היה עשיר עבור אלוהים."

מסמך 165

ישוע דן כך בעניינו של הצעיר הזה ובירושתו, משום שידע שהצרה שלו הייתה החמדנות. אילולא כך היה הדבר, לא היה המאסטר מתערב, לפי שמעולם הוא לא התערב בענייני העולם הזמניים, לא באלה של שליחיו, וקל וחומר שלא באלה של תלמידיו.

כאשר סיים ישוע את הסיפור, קם אדם אחר ושאל אותו: "מאסטר, יודע אני כי שליחך מכרו את כל רכושם בכדי ללכת אחרך, וכי רכושם מוחזק במשותף בדומה לאיסיים; אבל האם תבקש מכולנו, מתלמידך, לעשות כן? האם זהו חטא להיות בעלים של עושר אשר הושג ביושר?" ועל השאלה הזו ענה ישוע: "ידידי, אין זה חטא להיות בעליו של עושר אשר הושג ביושר; אך זהו חטא להפוך את העושר החומרי לאוצרות אשר מושכים אותך מלהקדיש את תשומת לבך לעיסוקי הרוח של המלכות. אין זה חטא להיות בעליו של רכוש ארצי אשר הושג ביושר, בתנאי שאוצרך הוא בשמים, כי במקום אשר אוצרך בו, שם יהיה גם לבבך. יש הבדל גדול בין עושר אשר מוביל לחמדנות ולאנוכיות, לזה שמוחזק ומחולק ברוח של מנהיגות בידי אלה אשר צברו שפע של עושר ארצי, ואשר תורמים בנדיבות בכדי לתמוך באלה אשר מקדישים את כל כוחותיהם לעבודת המלכות. רבים מאלה כאן אשר אין להם כסף משתכנים ומואכלים בעיר האוהלים ההיא, משום שגברים ונשים ליברליים ובעלי-אמצעים תרמו למארכם, דוד זבדיה, בדיוק לשם הצרכים האלה.

"אך אל נא תשכחו אף-פעם כי אחרי ככלות הכול, העושר הינו בר-חלוף. ולעיתים קרובות מדי, אהבת הכסף מאפילה על הראייה הרוחנית, ואפילו מחסלת אותה. אל תיכשלו בזיהוי הסכנה הטמונה במקרה שבו העושר, במקום להיות משרתכם, הופך לאדונכם."

ישוע לא הנחה להזניח, להתבטל, או להיות אדיש למילוי הצרכים הפיזיים של משפחתו של האדם, ואף לא להסתמך על נדבות. אך הוא אכן לימד כי נדרש להכפיף את החומרי ובר-החלוף לרווחתה של הנשמה ולהתקדמותו של הטבע הרוחני במלכות השמים.

ואז, בשעה שהקהל ירד אל הנהר בכדי לצפות בהטבלה, ניגש האדם הראשון אל ישוע בפרטיות על-מנת לדון בירושתו. הוא חשב שישוע נהג בו בחומרה. ולאחר שהמאסטר שמע אותו שוב, הוא ענה: "בני, למה ביום שכזה אתה מחמיץ את ההזדמנות לאכול מלחם החיים ומעדיף להמשיך ולהזין את נטיותיך החמדניות? האם אינך יודע שבקשתך תידון באופן צודק אם תגיש תלונה אל בית הדין של בית הכנסת? האם אינך רואה כי אני פועל בכדי להבטיח שתדע על הירושה השמימית שלך? האם לא קראת בתורה: 'יש את העשיר שמקמץ מאוד, וזהו גמולו: אומר הוא, מצאתי מנוחה ואוכל את פירותי, ואיננו יודע מה יביא עליו הזמן, וכן שנגזר עליו להותיר את כל רכושו לאחרים בשעה שימות.' האם לא קראת את המצווה: 'לא תחמוד.' ושוב, 'שמנת עבית כשית, ויטש אלוה עשהו.' האם קראת בתהילים כי 'ובצע ברך, נאץ יהוה, וכי טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים.' חיל כי יגוב, אל תשיתו לב. האם קראת את ירמיהו אשר אמר, 'כי אם בזאת יתהלל המתהלל'; ואמת דיבר יחזקאל כאשר אמר, 'כי עגבים בפיהם המה עשים, אחרי בצעם לבם הלק'."

שילח ישוע את הצעיר לדרכו ואמר לו: "בני, כי מה יועיל לך שתקנה את כל העולם ותאבד את נפשך?"

לאדם אחר, אשר עמד בסמוך ושאל את ישוע מה יהיה על העשירים ביום הדין, הוא ענה: "לא באתי לכאן בכדי לשפוט את העשירים, ואף לא את העניים, אבל החיים אשר חי האדם יועמדו למשפט לעיני כל. לצדו של כל שיקול אחר אשר ראוי לעשירים לשקול, כל מי שלו רכוש גדול, ראוי לו לשאול לכל הפחות שלוש שאלות, ואלה הן:

1. כמה רכוש צברת?

2. כיצד השגת את העושר הזה?

3. כיצד השתמשת בעושר שלך?

אז הלך ישוע אל אוהלו בכדי לנוח במשך זמן-מה לפני ארוחת הערב. וכאשר סיימו השליחים להטביל, ביקשו גם הם לשוחח עמו על העושר אשר בארץ ועל האוצרות אשר בשמים, אך הוא ישן.

5. שיחות עם השליחים על העושר

באותו הערב לאחר הארוחה, כאשר ישוע והשנים-עשר נפגשו למפגש היומי שלהם, שאל אנדראס: "מאסטר, בזמן שהטבלנו את המאמינים, דברת ארוכות עם הקהל אשר נותר מאחור ואת זאת לא שמענו. האם תסכים לחזור לטובתנו על אשר אמרת?" ובתשובה לשאלתו של אנדראס ענה ישוע:

"כן, אנדראס, אדבר אתכם על ענייני העושר והפרנסה. אבל על דבריי אליכם, השליחים, להיות מעט שונים מאלה אשר אמרתי לתלמידים ולהמונים, משום שאתם ויתרתם על הכול, לא רק בכדי ללכת אחרי, אלא גם בכדי להיות מוסמכים כשגרירי המלכות. לאחר התנסות בת שנים אחדות, אתם כבר יודעים כי האב אשר למלכותו אתם מטיפים לא יזנח אתכם. הקדשתם את חייכם לסעד המלכות; ולפיכך, אין לכם ממה לחשוש באשר לענייני העולם החולף, למה שתאכלו, אפילו לא לגוף, ואף לא למה שתלבשו. בריאותה של הנשמה דורשת יותר מאשר מזון ומשקה; ההתקדמות הרוחנית חשובה בהרבה מן הצורך במלבוש. כאשר אתם מתפתים להטיל ספק בביטחון מזונכם, חישבו על העורבים; הם אינם זורעים ואף לא קוצרים, אין להם אסמים ואף לא מחסנים, ואף-על-פי-כן, מספק האב לכל אחד ואחד מהם אשר מבקש את מזונו. וכמה יקרים אתם הרבה יותר מן העורבים! וחץ מזה, כל החששות והספקות המכרסמים בכם לא יועילו בכדי לספק את צרכיכם החומריים. האם מי מן החששות יכול להוסיף אצבע לקומתכם, או עוד יום לחייכם? ומכיוון שעניינים אלה אינם בידכם, למה לכם לדאוג מכל הבעיות האלה?

"התבוננו-נא אל שושני השדה הצומחות; לא יעמלו ולא יטוו; ואני אומר לכם, כי גם שלמה בכל-הדור לא היה לבוש כאחת מהנה. ואם ככה מלביש האלוהים את חציר השדה, אשר היום צמח ומחר יושלך לתוף התנור, אף כי אתכם, שגרירי מלכות השמים. הו אתם, קטני אמונה! אם תקדישו את עצמכם בלבב שלם להטפה לבשורת המלכות, אין לכם מה לפקפק באשר לפרנסתכם ולפרנסת המשפחות אשר עזבתם. אם באמת תקדישו את חייכם לבשורה, חיו-על-פי הבשורה. אם הנכם אך תלמידים מאמינים, עליכם לפרנס את עצמכם ולתרום לפרנסת כל אלה אשר מלמדים, מטיפים ומרפאים. אם אתם דואגים ללחם ולמים, במה שונים אתם מכל עממי העולם הדואגים לאותם צרכים ממש? הקדישו את עצמכם לעבודתכם, והאמינו כי הן האב והן אנוכי יודעים את צרכיכם. ואחת ולתמיד הנני מבטיחכם, כי אם תקדישו את חייכם לעבודת המלכות, כל צרכיכם ימולאו. בקשו את הדבר הגדול, ובו תמצאו את הקטן יותר; בקשו את השמימי, והארצי בו יימצא. הצל מגיע לבטח לאחר המהות.

"אתם הנכם אך קבוצה קטנה, אבל אם תאמינו ולא תיכשלו בפחד, הנני מכריז כי אבי מוצא לנכון לתת לכם את המלכות הזו. מצאתם את אוצרכם בכיסים אשר לא יבלו, אשר גנב לא יקרב אליהם וקסם לא יאכלהו. וכפי שאמרתי לקהל האנשים, במקום בו אוצרךם, שם יהיה גם לבבכם.

"אבל בעבודה אשר מזומנת לכם, ובמה שיוותר לאחר שאלך אני אל האב, מחכה לכם מבחן קשה. שומה עליכם לעמוד על המשמר אל מול הפחד והספק. כל אחד מכם, שמרו על מתניכם חגורים ועל הנרות דולקים. ואתם, היו דומים לאנשים המחכים לאדונייהם מתי ישוב מן החתונה,

וכאשר יבוא ונדפק יפתחו לו כרגע. אשרי העבדים ההם, אשר האדון בבואו ימצאם שקדים, כי יתאזר וישיבם והלך ושרת אותם. אמן אמר אני לכם, כי משבר עומד להגיע אל חייכם, וראוי לכם לעמוד על המשמר ולהתכונן.

"ואת זאת דעו, אשר לו ידע בעל הבית באי-זו אשמונה יבא הגנב, כי עתה שקד ולא הניח לחתור את-ביתו. לכן, היו נכונים גם אתם, כי בשעה ובדרך אשר לא תדמו, יעזוב בן-האדם."

במשך מספר דקות ישבו השנים-עשר בדממה. כמה מן האזהרות האלה הם שמעו קודם לכן, אך לא באופן שבו הן הוצגו בפעם הזאת.

6. תשובה לשאלתו של פטרוס

שאל שמעון פטרוס בעת שהם ישבו וחשבו: "האם אתה מספר לנו, שליחך, את המשל, או שמא מיועד הוא לכלל התלמידים?" וענה ישוע:

"בשעת הניסיון מתגלה נשמתו של אדם; הניסיון מגלה את מה שבאמת מצוי בלב. כשהאדון מנסה את העבד, וכשהעבד עומד בניסיון בהצלחה, או אז יוכל אדון הבית להפקיד בידיו של עבד שכזה את האחריות לדאגה לילדיו ולהזנתם. כך, בקרוב אוכל גם אני לדעת על מי אוכל לסמוך שידאג לילדיי לאחר שאני אשוב אל האב. כמו האדון אשר מפקיד את העבד הנאמן והנבון על ענייני משפחתו, כך ארומם אני את אלה אשר יעמדו במבחני השעה הזאת אל ענייני מלכותי.

"אבל, אם העבד עצל ומתחיל לומר בלבו 'מאחר אדני לבוא, והכה את חביריו ואכל ושתה עם הסובאים, בוא יבוא אדני העבד ההוא ביום לא יצפה ובשעה לא ידע, יגלה את חוסר-נאמנותו ויגרשו בבושת-פנים. לכן, טוב תעשו אם תכינו את עצמכם ליום שבו פתע תזכו לביקור לא-צפוי. זכרו כי הרבה ניתן לכם; ולפיכך, גם הרבה יתבקש מכם. מבחנים עזים עומדים לפניכם. ויש לי להיטבל טבילה אחת, ומה יצר לי עד כי תקלה. אתם מטיפים לשלום בארץ, אך משימתי לא תביא לשלום בענייני העולם – לפחות לא לזמן-מה. כי מעתה חמשה בבית אחד יחלקו שלשה על שנים, ושנים על שלשה אשר דוחים את הבשורה. הבשורה אשר לה תטיפו עתידה להעמיד אלה כנגד אלה חברים, קרובים ואהובים. אכן, בלבו של כל המאמין ישורר שקט מתמשך וגדול יותר, אך השלום על-פני האדמה לא ישורר בטרם כולם יסכימו להאמין, ויקבלו את מורשתם המופלאה כבני האל. וחרף כל זאת, לכו אל קצוות הארץ והטיפו לבשורה הזו באוזני כל האומות; כל גבר, כל אישה וכל ילד."

וכך הגיע אל סיומו יום השבת העמוס והגדוש. ולמחרת הלכו ישוע והשנים-עשר לבקר את השבעים בעריה הצפוניות של פראה, שם הם פעלו תחת הנחייתו של אבנר.